

T_∞

Nr. 1 - 1981
Årg. 1
Pris kr. 12,00

Tid og Rom

HEMMELIG
UFO etterforskning

Hovedadministrasjon, bibliotek og TR red.
Fremmedvitenskapelig Informasjon
Postboks 1422 Ormestad
3200 Sandefjord

Avdeling Rogaland

FI v/Erling Valentin Rimmereid
Hjorteveien 16
4300 Sandnes

Avdeling Oppland

FI v/Otto Magnus Landmark
2890 Etnedal

Avdeling Sør Trøndelag

FI v/Bjørn Johansen
Rosenborg-gate 25
7000 Trondheim

Avdeling Vestfold

FI v/Helge A. Berg
Hvaal
3273 Steinsholt

Avdeling Hedemark

FI v/Egil Sand
2440 Engerdal

TR red: Einar Larsen Dag H.Kjær og Einar Strømnes
Design og Illustrasjon: Einar Larsen

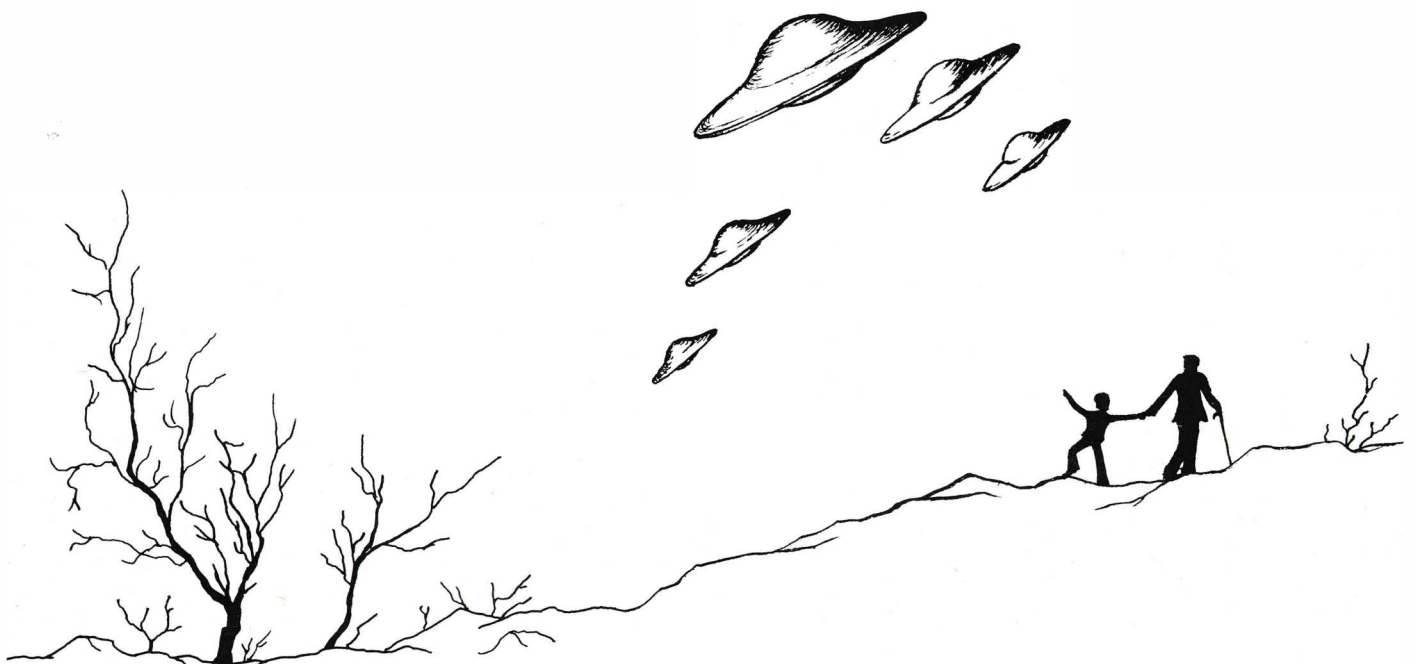

Alle artikkler og/eller illustrasjoner som er
merket TR, kan ikke ettertrykkes.

Omslag: En planet utenfor vår galakse. TR
Midtsideillustrasjonen behandles på side 4

Hemmelig

UFO etterforskning

UFOer finnes,- folk ser dem nær sagt over alt, oftest under helt tilfældige omstendigheter. Dette er den

eneste daglige informasjonen vi har om UFOsaken,- og som ikke kan holdes skjult av myndighetene.

Det er spesielt på tre områder at amerikanske myndigheter lyver når det gjelder UFO. Dette er løgnene:

1. UFOer er ikke romfartøyer.
2. Ingen ansvarlige myndigheter i USA har forsøkt å kommunisere med de fremmede.
3. Seks av presidentene før Jimmy Carter - altså Harry Truman, Dwight D. Eisenhower, John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson, Richard Nixon og Gerald Ford, har aldri gitt noen ordre om at de virkelige omstendighetene skal holdes hem-

melig.

Det kan kort konstateres at det er enkelte ting som ikke endrer seg. For eksempel gjelder dette de amerikanske myndighetenes forunderlige mangel på oppriktighet når det gjelder UFOfenomenet.

Da James B. Higgins svingte voldsomt av veien han kjørte i staten Arkansas i USA, var det for å unngå et sterkt lys som syntes å komme rett på ham. Han hadde overhode ikke tanker for at den kraftige lyskilden kunne ha noe med små grå vesener fra det ytre rom å gjøre. Higgins ar-

beidet som en rasende med rattet mens hjulene på pickupen hylte som besatt. Han ville forsøke å unngå en ulykke. Det han ikke viste da, var at han skulle komme til å bli trukket inn i omfattende forsøk på å skjule at statlige organer på topp-planet drev med forskning omkring UFO.

Et intenst skjærende gult lys

Higgins, som var 47 år gammel, kjente et kraftig rykk idet bilen stoppet ca. 10 miles fra Little Rock. Nevøen hans, den 25 år gamle George Johnson, stirret ut i natten og skrek: "Hva i helvete er det der!?"

Et intens, skjærende gult lys fylte himmelranden foran de to mennene. Higgins var straks klar over at det verken var lyset fra en møtende bil eller fra et fly i brann. Det intense lyset var nemlig vedvarende like sterkt og blendende. Lyset kom fra en tallerkenlignende gjenstand.

Det var den 26. mars 1975, klokka var 17.45, og Higgins UFO hadde noen øyeblikk tidligere blitt oppdaget av sikkerhetsvakter og arbeidere på natt skift ved luftforsvarets stasjon i Little Rock (Fremdeles nekter det amerikanske luftforsvaret bestemt å si noe om gjenstanden fremkom på radaren!) Bønder i området omkring Little Rock fortalte om truende oppførsel fra den underlige maskinen. Såvel politiets som sykehusenes sentralbord ble sprenget av telefoner fra oppskremte mennesker som beskrev underlige manøvrer fra UFOet.

Jim Higgins fulgte med hjertet helt opp i halsen, UFOet med øynene mens det, på en pussig måte, kastet seg fra side til side før det til slutt stupte ned og kom rett imot ham. Higgins var nesten paralyisert av skrekk. I en høyde av bare ca. 10 fot beveget fartøyet seg med utrolig hastighet.

"Vi må komme oss vekk herfra!!" - ropte han til Johnson.

Maskinen, som lyste som en kjempemessig ball, stoppet plutselig og ble hengende i luften foran mennene. Higgins og Johnson satt som fastfrosne.

"Det er en komet eller..."

"Det er en flygende tallerken. Vi er i vanskeligheter!"

Higgins forsøkte skjelvende å få startet pickupen. Starteren fungerte ikke. Som det så ofte viser seg ved nærkontakt med UFOer, ville ikke kjøretøyet gå over hodet. Han ga opp, og lente seg istedet forover og stirret forbløffet og forskrekket opp på den lysende tigesten foran seg.

UFOet hang i luften over ham. Higgins kunne se åpningene under. Det som var mer overraskende var at han kunne se et ansikt, et tydelig grått, fremmedartet ansikt uten likhetspungter med menneskelige skapninger. Det stirret ned på ham.

"Vi vil ikke diskutere med det - med den tingen!"

Det fremmede vesenet måtte ha hatt den samme tanken. Det rare ansiktet forsvant, UFOet steg noen få fot og vugget litt frem og tilbake før det skjød i vei opp mot himmelen og forsvant.

Higgins og Johnson skalv fremdeles voldsomt etter opplevelsen mens de på nytt forsøkte å starte bilen. Og nå startet motoren straks! - De kjørte til nærmeste veipatruljestasjon i stor fart og rapporterte.

Vanligvis ville ikke en rapport som deres ha blitt gjenstand for større oppmerksomhet. Men pålitelige mennesker hadde i løpet av de siste dagene sett UFOer over hele Arkansas. Ukjente fartøyer fra himmelrommet syntes å ha satt inn panikk utover i statene.

UFOer i formasjon

Nær grensene mot Mississippi fløy UFOer i formasjon over en skole hvor over 40 barn lekte på skole-

UFOene var gulaktige og hadde tallerkenform.

plassen. UFOene som var gulaktige og hadde tallerkenform, fløy flere ganger meget lavt over hodene på barna. En lærerinne, Susan R. Shields, tok bilder, men filmen viste seg senere av en eller annen uforklarlig årsak, å være uklar og tåkete.

I 7000 fots høyde like nord for Little Rock ble et av marinens F-4 Phantom jetfly forfulgt av en blinkende, skålformet UFO. "Jeg tør sverge på at det var et intelligent vesen ved kontrollen i tingesten", sa piloten, John E. Nugent, i sin rapport. "Jeg hadde en følelse av å bli undersøkt på en måte som om Phantom-flyet mitt kanskje skulle være noe spiselig..."

Politifolk fra staten rapporterte å ha sett forskjellige slags flygende objekter krysse frem og tilbake på himmelen. Det ble undersøkt hos luftforsvaret om det hadde vært

fly i luften på de aktuelle tidspunktene. men fikk til svar at det hadde det slett ikke vært. Fremstøt for å få flere informasjoner fra luftforsvarets ansvarlige ble enten høflig, men bestemt avvist eller også bortsnakket.

Bestemt var også mannen som dukket opp hos Jim Higgins noen dager senere. Det er klart at mannen hadde en eller annen offisiell status, men hvilken?

Det er dette besøket, mer en selve UFOobservasjonen, som gjør Higgins og Johnsons opplevelse viktig. Besøket later til å underbygge ryktene om at det fra Washington gjøres forsøk på å dekke over en intens, men topphemmelig interesse for aktivitetene til besøkende fra rommet.

Slik Higgins forteller det, var han, sammen med sin kone Merle, i sitt hjem utenfor Little Rock da en

mann i mørk dress ringte på klokken. Mannen lot Jim få et glimt av et identitetskort som han ikke hadde sett tidligere. Mannen sa at han ville snakke om Jims "opplevelse".

Fremdriftssystemer

"Jeg er ikke særlig lysten på å snakke om hendelsen akkurat her og nå.."

"Jeg er redd det likevel er nødvendig", lød svaret. "Det er mulig at De har blitt ufrivillig vitne til mer enn De aner. Når vi innimellom får folk til å rekonstruere en begivenhet, kan det hjelpe oss å sette søkelyset på små, men uhyre viktige detaljer. Som f. eks. radar og fremdriftssystemer".

"Fremdriftssystemer?"

Mens fru Merle serverte kaffe og forsøkte å smile høflig til mannen fra det offentlige, gapte Jim av forbauselse.

"Fremdriftssystemer?"

Han ville knapt tro det da hans besøkende fikk ham til å gå over igjen hver eneste detalj han kunne huske fra UFOobservasjonen. Mannens spørsmål var utrolige. Hadde Jim f. eks. sett noe tegn på at det var snakk om maskiner som brukte flytende oksygen som drivstoffkilde? Hadde den lille, grå mannen fra rommet gjort spesielle bevegelser eller på annen måte forsøkt å kommunisere med ham? Hadde han følt noen ettervirkninger som f. eks. hodepine, slapphet eller besvimelsesanfall?

Jim kunne ikke svare på mer enn omtrent hvert femte spørsmål som mannen stilte. Siden han ikke hadde sett så mye, hadde han en følelse av at svarene hans ikke var til noen større hjelp. Men han forsøkte så godt han kunne, og damannen reiste seg for å gå, tok de hverandre i hånden selv om de ikke akkurat følte at de var helt på bølgelengde med hverandre. Jim overveide et øyeblikk

om han skulle be om å få se mannens identitetskort en gang til, men bestemte seg for å la det være.

"Bare en ting", sa mannen fra myndighetene til slutt. "Jeg må advare deg mot å offentliggjøre noe om vår samtale i dag. Vi studerer disse mulige besøkene fra rommet i all stillhet. Vi ønsker ikke å skremme opp offentligheten."

Uten å tenke nærmere over følgene, nikket Jim og sa: "OK! Jeg har ikke noe ønske om å snakke om det under noen omstendigheter. Årsaken er grei, jeg vil ikke at noen skal tro jeg er gal!"

En gang ville enhver som rapporterte om fysisk kontakt med vesener fra det ytre rom ha blitt ledd av, ja, kanskje også blitt betegnet som gal. Men i de senere årene har besøkene vært så hyppige at ikke en gang et offentlig forsøk på å dysse det hele ned, kan holde sannheten unna.

I alle fall ikke i evighet.

Mot slutten av 1973 fisket to skipsverftsarbeidere fra Pascagoula i Mississippi på en brygge dade oppdaget en blåfarget UFO. Maskinen landet i nærheten og tre skapninger hoppet ut og løp mot de to mennene, som var den 47 år gamle Charles Hickson og den 19 år gamle Calvin Parker. Skapningene ble av Parker beskrevet omtrent slik: "De hadde rynket skinn, utstikkende ører, smale øyne og huller under nesene."

De to oppskremte mennene fortalte at de ble tatt med ombord i fartøyet. Der besvimte Parker. Hickson ble undersøkt av noe som "lignet et TV-kamera". Etterpå ble begge mennene løslatt.

Hickson og Parker ble så å si umiddelbart utspurt og undersøkt under hypnose av Dr. James Harder fra California-universitetet og Dr. J. Allan Hynek, den tidligere rådgiveren for luftforsvarets såkalte "Blåbok". "Mennene hadde opplevd noe som de trodde var kontakt med vesener fra det ytre rom", skrev Dr. Hynek. Det var ikke snakk om noen fleip. Begge var vel avbalanserte mennesker. Noe helt spesielt og uvanlig hadde hent dem.

- Maskinen landet i nærheten og tre skapninger hoppet ut og løp mot

de to mennene.

Det har blitt stadig vanskeligere for det offentlige å hindre at opplysninger om UFOobservasjoner kommer ut. For det første har UFOene i det siste blitt mer pågående. I løpet av første kvartal i år har en bare ved militæranlegg i USA gjort 87 ulike observasjoner. De fremmede fartøyene fra rommet går stadig lavere, og opptrer oftere. I fjor vinter fløy en mann fra California F. Browder, til Washington for å overrekke det offisielle Amerika beviser på at han hadde blitt angrepet av en flygende tallerken under en flytur. Til tross for UFOenes fredelige opptreden, anså Browder som de fleste andre, UFOene som skremmende og farlig.

Han dro til hovedstaden på egen bekostning for å berette om en alvorlig trussel mot menneskeheten, men

han kom ingen vei. Tross beviser og brev fra en kongressmann-han støtte på en mur av taushet og mistro.

"Jeg kunne ikke finne noen som brydde seg om det!" klaget han.

På et senere tidspunkt skjønte F. Browder at han var blitt løyret huden full og at det eksisterte en offisiell ordre om å dysse ned slike episoder.

"Det er utrolig! Etter å ha ventet i to timer, fikk jeg møte en general fra luftforsvaret og han sa at han ikke var interessert i UFOer! Jeg hadde bare forsøkt å gjøre min plikt, nemlig å påpeke at vi kanskje er ferd med å oppleve et angrep fra det ytre rom, og så er det ingen ansvarlige organer som så mye vil høre snakk om det! Jeg gjorde et forsøk på å nå frem gjennom FBI, men det ga heller ingen resultater." Det

kan vel sies at det var heldig at ikke Browder fikk uttrykket det han ville, ellers ville han kanskje overbevist folk om at de fremmede på ingen måte kan være fredelige.

F. Browder er ikke den typen som går rundt og finner på sciencefiktion historier om små grønne menn. Han er gift og har to barn. Under Vietnamkrigen ble han såret. Browder er en mann som må tas på alvor. Han kom tilbake fra sin tur i Washington overbevist om at UFOhemmelighetene blir dekket over på alle høyeste hold. Med andre ord at realitetene, blir hemmeligholdt for det amerikanske folk, og resten av verden.

Kort sagt, myndighetene lyver om UFO.

Det blir løyet når det blir sagt at en ikke har noen interesse for UFO. Løgn er det også når det påstås at ingen studerer fenomenene.

F. Browder er ikke særlig ulik tusenvis av andre amerikanere som i alle stadier av sine liv har sett UFOer i det siste. "Jeg trodde ikke det minste på dette med flygende tallerkener før jeg fikk se en selv", sa Browder.

Mer enn 200 vitner

Browders UFO ble observert av mer enn 200 mennesker i Santa Cruz i California den 3. januar 1975. Blant iaktagerne var flere offiserer fra Californias utrykningspoliti. Den ble også sett på radar. Browder syntes UFOet oppførte seg truende og var for å sitere en lokalavis i Santa Cruz: "...ikke noe som kan snakkes bort." Hallomannen i Santa Cruz radio, William A. Mercer, kalte det "...en inntrenger fra himmelen, temmelig sikkert en fiendtlig flygende tallerken."

Den samme ettermiddagen altså 3. januar, avsluttet F. Browder sitt arbeid i den elektriske forretningen hvor han var ansatt, tidligere enn

vanlig for å kunne vie seg sin spesielle hobby, flyging. På den lille flyplassen som ligger i Santa Cruz inspiserte han rutinemessig det lille enmotors Cessnaflyet som han eide sammen med tre venner, konstaterte at flyet var i stand, studerte værkartet og gjorde seg klar. Det var en kald og skyfri kveld. Han bestemte seg for å dra i retning av San Francisco og se på solnedgangen over bukta og byen.

Han kom aldri så langt.

Mens han testet motoren, hilste han på Jimmy Zimmermann, en 12 år gammel gutt som var meget interessert i flyging. Jimmy vasket av og til småfly, og fikk til gjengjeld være med på små turer. Han ba om å få være med Browder og fikk det.

Med sin unge passasjer ved siden av seg, tok Browder av og satte kursen nordover. I den retningen, nærmere bestemt ca. seks miles nordover langs Californias riksvei 1, skjedde det ting som skulle komme til å endre Browders liv.

Richard Mays, en stålverksarbeider, hadde nettopp svingt inn til en bensinstasjon. Eierne, Dean W. Thompson, oppdaget snart at det ikke var bensin Mays skulle ha. Richard Mays gestikulerte og pekte mot åsene i bakgrunnen. Det tok et øyeblikk før Thompson rakk å snu seg.

"Å nei!" utbrøt han.

Ca. 800 fot over åsen befant det seg et flygende fartøy som lignet på en snurrebass. Den var rund og flattrykt og hadde enslags utstikkende kuppel rett over midten. Denne UFOen som var fulstendig lydløs, beveget seg langsomt i en sirkel. Den var rød av farge. Thompson kunne ikke si om dette var den virkelige fargen eller om det var den synkende sola som ga den rødfargen. Han hadde en ekkel følelse av å bli iakttatt.

"Herregud! Det der er et romfartøy! Vi må ringe politiet."

Minst to politimenn hadde allerede sett UFOet. Clayton Jones og Joe Payne hadde svingt av veien en mile borte fra den langsomt snurrende tingesten. Payne lente seg mot den parkerte bilen sin og lurte, med hånden på mikrofonen, på hvordan en

flygende tallerken egentlig skulle rapporteres. "Det er noe vi ikke forstår", sa han omsider. "Det er et eller annet slags luftfartøy..."

Han kjente uhyggen spre seg i kroppen

Litt lenger sør, satt Browder og fulgte med nålene på kontrollbordet. Han fløy i 4000 fots høyde. "Rolig flytur dette," hørte han Jimmy Zimmermann si. Begge to så ut på de mørke skyggene langs Santa Cruzkysten. Browder løftet hodet, oppdaget den intenst røde "snurrebassen" like foran flyet sitt. Han kunne ikke tro si-

ne egne øyne. Han kjente uhyggen spre seg i kroppen.

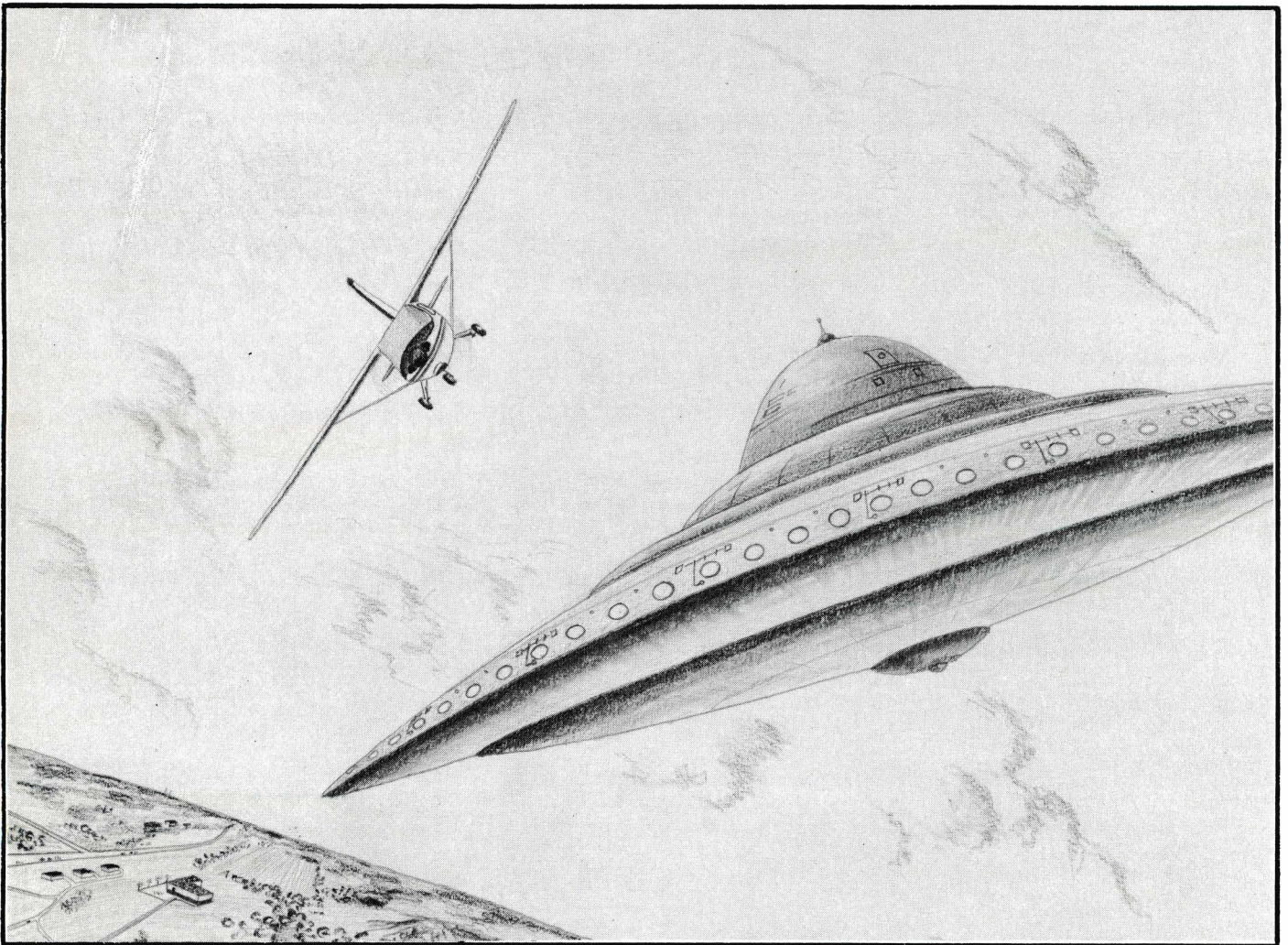
Jimmy så den også. "Er det et signal lys eller noe slikt?" spurte han.

"Nei! Nei, jeg tror ikke det. Hei! Det snur seg i retning av oss!"

"Hva er det Browder? Det er så rart. Det er ikke noe fly!"

Svetten pipplet frem på Browders panne. "Jeg vet ikke hva det er!" Svakt husket han UFO-rapporter fra piloter han kjente. Han husket også at stadig flere UFOer hadde blitt sett i California i det siste, og da særlig i nærheten av militære-installasjoner. "Jeg tror det er noe vi ikke vet noe om. Og jeg er redd for at det ønsker å skade oss."

Nesten automatisk la Browder Cessnaen over i en skarp sving. Den lysende, røde UFOen skiftet øyeblikkelig retning og fulgte. Browders

-"Vi kommer til å kolidere med den!"- ropte gutten.

-Et tydelig grått fremmedartet an-
sikt uten likhetpunkter med menne-
skelige skapninger. -Det stirret ned
på ham.

første tanke var at tingen måtte være styrt av et intelligent vesen. Nede på bakken så Jones UFOet komme like innpå flyet og bemerket: "Det der ligner da virkelig verken på et fly eller et helikopter. Eller på et luftfartøy overhodet.."

Browder så UFOet nærmest fylle himmelen foran ham. Det måtte være minst tre ganger så stort som hans eget Cessna-fly. Det ville enkelt nok kunne knuse ham og flyet. Han kunne etterhvert også se enslags runde markeringer på sidene av "snurre-bassen", muligens vinduer. Selv om han svettet, frøs han. Ville fiendtlige vesener komme skytende ut av disse vinduene og angripe ham iluft?

"Vi kommer til å kolidere med den!" ropte gutten.

"Det trenger du ikke fortelle meg! Den saken der ute ser ut til å være atskillig raskere enn vi er. Og den er lettere manøvrerbar - jeg mener -"

"Du mener at den er lettere manøvrerbar enn noe som er laget av mennesker?"

"Jimmy! Ta radioen. Ikke bry deg med kallesignalene. Begynn bare å snakke fort om det som er i ferd med å hende her. Dersom vi -jeg mener - hvis noe skulle hende, så.."

Browder sa senere at han hadde den hjelpeløse følelsen til en mann som er i ferd med å skulle dø. Det er ikke redsel eller panikk, ei heller beklagelse. Følelsen er heller på en måte bitterhet over å bli lurt, det ville ha vært så fint å leve videre.

Umulige manøvrer

Han tvilte ikke på at han ble angrepet. Dette ble bekreftet av radaroperatører på Half Moon Bay flyplassen, nær San Fransisco I tårnet satt lufttrafikk-kontrolløren Nita Smith. Etter å ha tatt et overblikk over situasjonen i lufta, festet øynene seg på markeringene for Cess-

na flyet og UFOet. Hun ropte til sjefsoperatøren:

"Den andre maskinen der gjør manøvrer som simpelthen ikke er mulige!"

Browder kjempet for livet. Han var gjennomvåt av svette der han satt i førersetet og arbeidet med kontrollen på panelet foran seg. Han måtte holde flyet sitt et hestehode foran UFOet!

"Vi kommer ikke fra dette!"

Passasjerer, Jimmy Zimmermann som, begynte å bli svimmel av de voldsomme manøvrene, kjempet mot lysten til å gi seg over. Han klemte om mikrofonen med begge hender og snakket intenst:

"Det ukjente fartøyet er rundt og lysende med opninger og et slags avrundet tårn. Det følger etter oss og lar seg ikke riste av. Jeg tror det akter å ødelegge oss, og jeg er syk av redsel!"

Unge Jimmy var som dessverre alle andre barn innpodet om at fredlige vesener umulig kan eksistere. Følgelig anså også han forfølgelsen som et angrep.

Browder gikk ned til 1000 fot.

UFOet fulgte.

Plutselig skjønte Browder ingenting. UFOet var ikke lenger bak ham. Det skarpe lyset fra det forsvant etterhvert mer og mer utover sjøen. "Vi slipper unna!" ropte han.

UFOet blinket som et neon-rør, mens det steg fra tusen fot og satte kursen utover Stillehavet.

Da Browder landet, kunne han ikke en gang klatre ut av flyet sitt. Han bare sank sammen over instrumentene sine. Skjelvende snappet han etter pusten. Svetten drev av ham. Han følte seg dårlig i dagevis etterpå, og det hjalp ikke at hundrevis av vitner til "Hundeslagsmålet" ga ham ros for taklingen av det. Selv om historien ble spredt på radio og TV, og dessuten gjengitt i lokale aviser, ble aldri Browder fra myndighetenes side bedt om en forklaring.

Enten var det ingen i De Forente Staters regjering som var interessert i farer fra det ytre rom, eller også..

Han begynte å lure. Like til han

-Han klemte om mikrofonen med begge
hender og snakket intenst:....

altså på eget initiativ dro til Washington.

"Jeg forsto etterhvert at myndighetene måtte ha fått informasjoner om hendelsen i Santa Cruz uten å snakke personlig med meg. Det var, tross alt, atskillige andre som hadde sett UFOet. Politiet for eksempel. Det ville ha vært enkelt for det offisielle Amerika å lage en hemmelig rapport og holde offentligheten i uvitenhet om hendelsen.

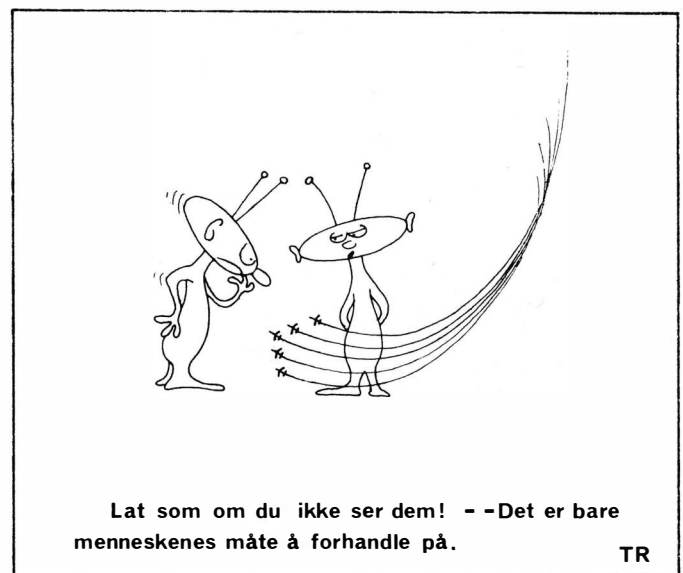
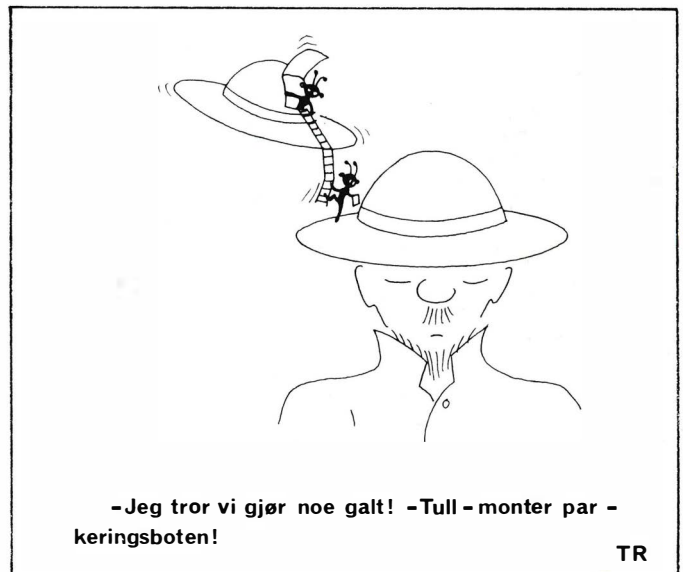
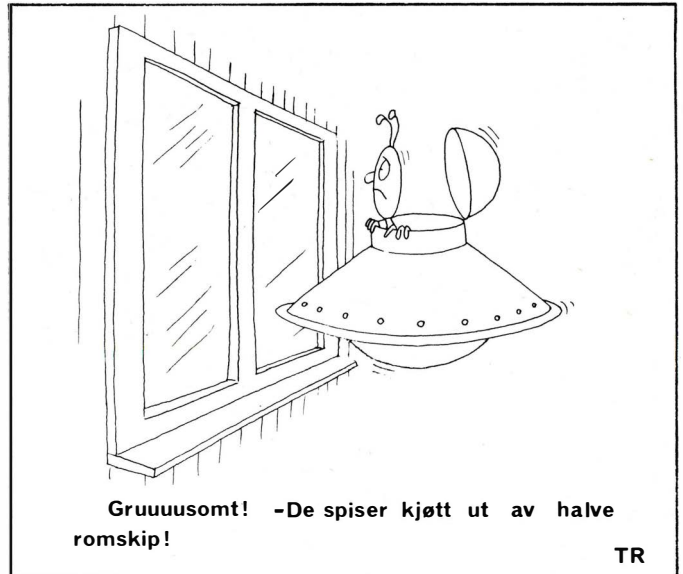
Og hva så, hvis det virkelig gjøres forsøk på å tilsløre og dysse ned fakta?

Offisielt avsluttet regjeringen sitt engasjement i forbindelse med uidentifiserte flygende objekter i 1969 da den såkalte Condon-rapporten konkluderte med at videre undersøkelser var unødvendige. Luftforsvaret stoppet dermed sitt såkalte "Blåbokprosjekt". I 22 år hadde da eksperter studert mer enn 6000 UFO-observasjoner og katalogisert minst 2500 som ikke kunne forklares ut fra vanlige kriterier. Dr. J. Allen Hynek, den kjente astronomen som sto i spissen for prosjektet, og som senere intervjuet den kidnappede fra Mississippi, påstår at de vitenskapelige metodene som ble benyttet var tvilsomme og at det aldri lyktes å konstatere hva UFOer virkelig er

Hemmelig UFO - prosjekt

Kanskje var det heller ikke meningen at så skulle skje?

Mange UFOeksperter tror at hele det nevnte prosjektet var et falskneri gjennomført for å trekke oppmerksomheten bort fra et virkelig hemmelig UFOprosjekt som samtidig ble gjennomført helt andre steder, antagelig av CIA. Denne teorien, som blir støttet av mange kjente vitenskapsmenn, skyldes i første rekke hardnakkede rykter om at myndighetene har tatt til fange vesener fra

det ytre rom, og senere holdt dem avsondret. Det sies også at en erobret UFO blir testet ved en hemmelig base i New Mexico. Ja, Det snakkes sågar om at det forhandles med "inntrengere" fra en planet.

Bare tøv?

Vel, at det finnes en dekningsmanøver når det gjelder myndighetenes befatning med UFOproblemet, er virkelig nok, og påstanden er ikke bare basert på rykter.

I april 1975 oppdaget en underkomite i Kongressen som da var iferd med å gjøre undersøkelser omkring CIAs virksomhet, et 22 år gammelt dokument. Det er kjent under navnet "The Pendleton Order". Navnet har dokumentet etter en embetsmann som, ifølge det samme dokumentet krever betaling for å komme med utførlige rapporter omkring alle trusler mot USA, som det står: "...av såvel teknisk som strategisk natur, inkludert uidentifiserbare flygende fenomener."

John Marks, som blant annet er medforfatter av boka "The CIA and the Cult of intelligence". fortalte en gang artikkelforfatteren at det topphemmelige byrået har et spesielt kontor som undersøker UFO-rapporter. Ifølge en annen kilde er dette

kontoret lagt til CIA-hovedkvarteret i Langley i Virginia. Det er bare tilgjengelig for personer som har spesiell tillatelse og enhver som kommer og går, blir fotografert. Ingen, absolutt ingen utedkommende slipper inn. Major Donald Keyhoe, som er en anerkjent forfatter og UFO-eksperter, sier at menneskeheten muligens ikke er i stand til å beskytte seg mot UFOer. I en av sine bøker, "Aliens from space". siterer Keyhoe den beste kilde som finnes i spørsmålet omkring UFOer, den tidligere leder for "Blåbokprosjektet". Sitatet godtgjør at CIA har ansvaret for at mengder av facts omkring UFOproblemet komplekset skjules.

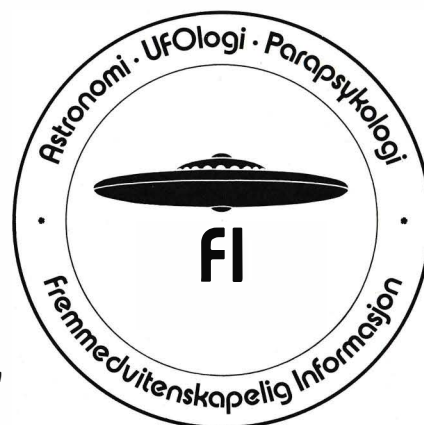
Med tiden vil vi få vite hvorfor regjeringen lyver når den påstår at den ikke interesserer seg for UFOer. Når sannheten kommer foren dag vil vi kanskje også skjønne hvorfor en mann fra de ansvarlige, amerikanske myndigheter besøkte Higgins. En eventuell offentliggjørelse ville nok skremme de fleste, takket være det skremmende inntrykk som man får av UFOsaken gjennom daglig media. Vi i TRs redaksjon, låver imidlertid en mer seriøs behandling av saken.

Kilde: UFO aspekt
Illustrasjoner: TR

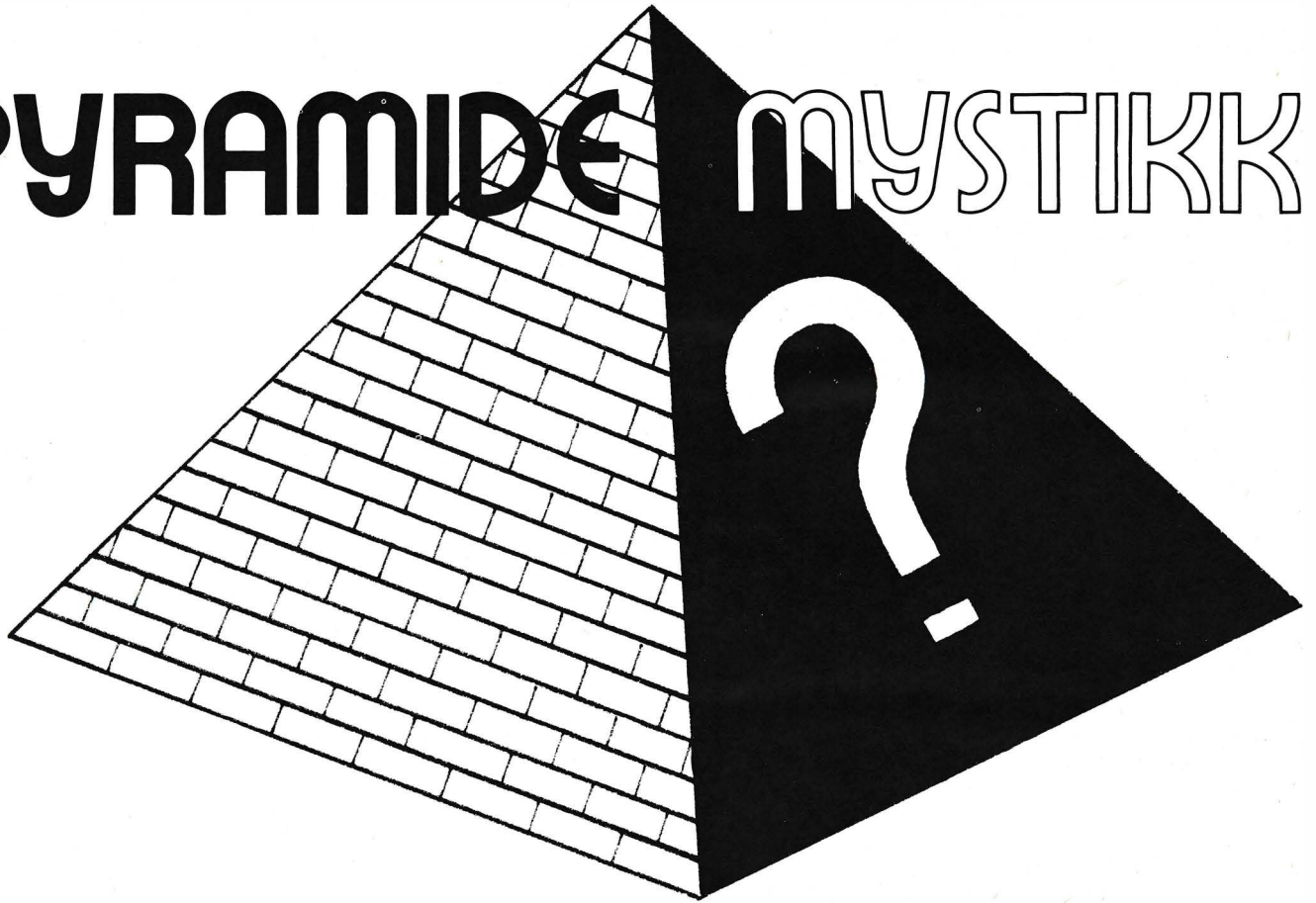
BLI MEDLEM !

- **Spesialbibliotek**
- **Video utleie**
- **Tid og Rom**
- **Utstillinger m.m.**
- **Årskontingent kr.**

25.-

PYRAMIDE MYSTIKK

Etter å ha utført sin daglige meditasjon i et pyramidetelt, anbrakte skuespilleren James Coburn sin katt og dens killinger på en pute over en gruppe små pyramider og håpet at kattungene ville vokse opp på en uvanlig måte. En amerikansk lege i Houston, Texas, har oppdaget at mikrober som oppbevares under en liten pyramide lever 64 dager lenger enn kontrollgruppen som ikke oppbevares slik. Både i USA og Canada er fabriker travelt opptatt med å fremstille de merkeligste produkter etter ordre: Bittesmå pyramider smeltet sammen så de danner en skive som antas å virke som en "energi-generator" for hva som helst som anbringes på den. Store pyramider, laget av ugjenomsiktig vinyl, blir solgt for 20-dollars stykke, og fabrikanten påstår at de virker gunstig for transcendentral meditasjon og yoga, idet det antas at de omgir brukeren med energi når denne har tatt plass inne i den.

Det som kan være verre for noen å tro på, er påstanden om at en bit-

teliten pyramide av f.eks. papp vil holde barberblader skarpe i en uendelighet hvis de oppbevares under den når de ikke er i bruk. Andre påstander, som nylig er fremkommet, er at pyramider kan preservere fødevarer, stimulere seksuelle drift-er, og brukes til f.eks. å tørke tropiske fisker i stedet for å utstoppe dem.

Ukjent kraft

Lyder det fantastisk? Noe av det er fantastisk. Men mer enn man forestiller seg underbygget av vitenskapelige kjensgjerninger, som viser at pyramider av spesielle proporsjoner har egenskaper som forskerne har definert og bevist, men er ute av stand til å forklare.

Det begynte for noen år siden da

en franskmann ved navn Bovis besøkte Keops-pyramiden ved Giza på nilens vestbredd. Dette bygningsverket, kjent som "Den store pyramiden", er over 5000 år gammel og ble kanskje bygget under det 4. dynasti som begravellessted for Farao Khufu, bedre kjent som Keops. For å beskytte seg mot den brennende solen gikk Bovis inn i "Kongens kammer" midt i pyramiden. Der la han merke til to eiendommelige ting. For det første at kammeret var svært fuktig. Og for det andre at det i avfallskassene som var satt inn i kammeret, lå likene av en katt og andre små dyr som øyensynlig hadde forvillet seg dit inn. Det var noe merkelig ved disse dyrene.

-Det var ingen lukt av forråtnelse, sa Bovis. -De var inntørkede, mumifiserte, til tross for den fuktige luften de hadde ligget i en stund. Det var heller ikke tegn på forråtnelse i de små matstykkene som var blitt kastet opp i avfallskassen.

Bovis begynte å spekulere på om det lå mere bak den egyptiske balsameringskunst enn alminnelig balsamering. Kunne det være mulig at selve formen på pyramiden delvis var skyld i bevarelsen av de over 5000-år gamle legemene? Han besluttet seg til å finne ut av det!

Etter å ha tatt målene påviste han at pyramidens grunnflate var lagt på en så å si fullkommen nord-sør/øst-vest akse, og derfor var den mest nøyaktig orienterende bygning vi kjenner til. Han bemerket også forholdet mellom dens dimensjoner.

Deretter reiste han hjem for å eksperimentere.

Han laget en modell av Keops-pyramiden med en grunnflate som var ca. en meter lang. Han anbrakte den på en nord-sør akse, og på det nøyaktige midtpunktet, en tredjedel opp fra grunnflaten, la han en død katt. Det varte ikke lenge før den tørket inn, nøyaktig som dyrene i pyramiden, fullstendig mumifisert. Deretter Eksperimenterte han med matvarer og andre organiske stoffer, som vanligvis går hurtig forråtnelse. Hver gang tørket stoffet inn, Akkurat som med katten. Bovis kunne ikke forklare

resultatene av sine eksperimenter da han offentliggjorde sine oppdagelser. Hans rapport kom Karel Drbal, en tsjekkosllovakisk ingeniør, for øre. For å finne ut hvorfor pyramiden hadde denne virkningen, utførte Drbal sine egne eksperimenter med en modell av pyramiden.

Han kom til samme resultat som Bovis. Til slutt trakk han denne slutningen: -Det er en forbindelse mellom rommets form inne i pyramiden og de fysiske, kjemiske og biologiske prosesser som finner sted i kammeret. Ved å bruke passende former og fasonger skulle vi få visse prosesser til å skje enten hurtigere eller langsommere.

Utrolige effekter

En dag kom Drbal tilfeldigvis i tanker om at ifølge gammel overtro, så blir et barberblad som ligger i måneskinn, sløvt. Han ville se hva som skjedde med det under pyramiden. Han la det på plass, men det så ikke ut til å skje noe, så han fortsatte å barbere seg med det til det ble sløvt. Først da la han det tilbake under pyramiden og lot det ligge der noen få dager. Da han tok det ut, var det blitt skarpt igjen!

Han bestemte seg for å ta patent på sin oppdagelse og utsende små pyramider på markedet med henblikk på å slipe barberblader. Men da han kom til patentkontoret i Praha sa de at han måtte ha mistet forstanden og at de ikke ville ha noe med det å gjøre. Drbal overtalte dem til ikke å forkaste ideen før de hadde prøvet metoden. Modellen som ble bygget viste seg faktisk å virke. Patentet ble utstedt i 1959, og snart ble det i papp, fremstilt miniatyrpyramider.

Ingen vet hittil hvorfor og hvordan de virker. Forskning antyder at det kan ha noe med barberbladets krystalliske struktur å gjøre. - Under

visse forhold er krystaller (som på mange måter oppfører seg som levende ting) i stand til å fornye seg selv. Når et barberblad er brukt flere ganger, blir krystallene på kanten slitt av, og det blir sløvt. -Teoretisk, sier vitenskapsmennene, -er det ingen grunn til at disse krystallene ikke skulle kunne fornye seg selv med tiden, og under de rette forhold.

Men her blir forklaringen noe svevende, for på en eller annen måte må pyramidene virke, enten som

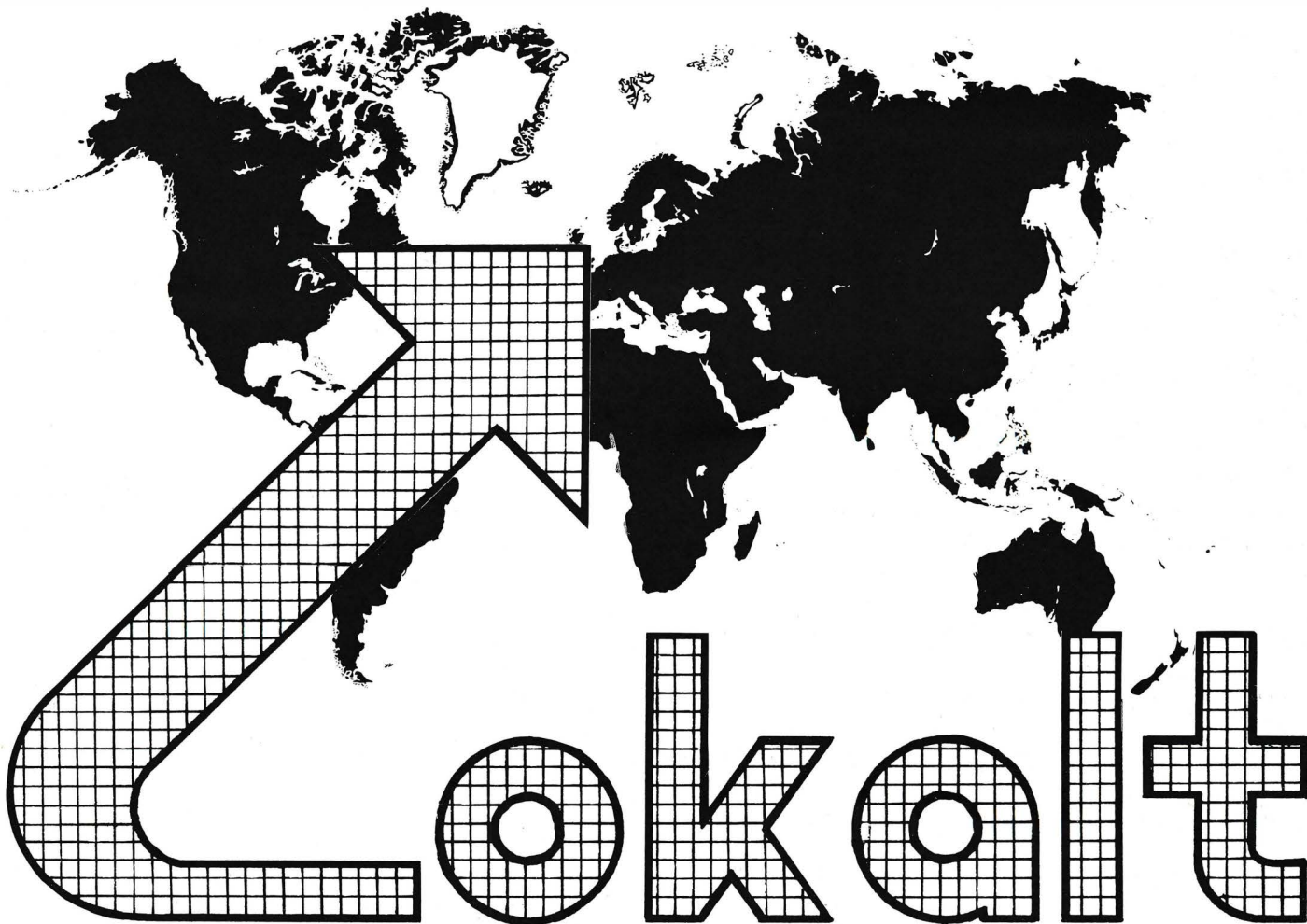
en linse som kan instille energien i fokus, eller som en resonator som kan oppsamle energi.

Imens gjør vitenskapsmenn forsøk ved Charles Universitet i USA på å forstå pyramidekraften. Lignende forskning blir utført over hele verden av vitenskapsmenn

Noen av de spørsmålene disse mennene arbeider med: Er Hvilken nytte kan man få av pyramidekraften utover skarpe barberblader og tørket kjøtt

Kilde: UFO aspekt

Illustrasjon: TR

Klokken 09.30 en høstmorgen 1976, hadde Sigvahl Sondresen lagt ut på en tur for å lystre krabber i Sandefjords distriktet, sammen med to venner. Det var på dette tidspunktet de ble oppmerksomme på et kraftig rødt lysskjær i sørøstlig retning. Det var ennå mørkt, -luften var klar og vindstille. Dette lysskjæret ble umiddelbart avløst av et tildels sterkt

rødt lysende objekt, som pulserte regelmessig samtidig som det beveget seg over himmelen, passerte i nedkant av måneskiven, i en fart beskrevet som tilnærmelsesvis lynets hastighet, inntil det etter ca. tre minutter forsvant i sørvest.

Tekst: TR

Illustrasjon: TR

-Et magasin for folk som vill vite mer!

Rapporter det du ser!

Skjemaer sendes fra vår rapportsentral.